

La Casa Misteriosa

Juliol 1967, una família ordinària amb tres nens. Una nena de set anys, la Victoria que s'assemblava molt a la seva mare, amb uns cabells molts llargs i negres igual que els seus ulls inexpressius, d'una foscor bastant misteriosa. Els dos nens el Fred i el Frank de quinze anys, els dos bessons, ells, s'assemblaven més al pare, amb els cabells negres però els ulls com la mar i arrodonits. Mirar-los als ulls era com perdre's a l'oceà. Aquesta família, la família "Katchy" era com una família de revista, eren físicament perfectes, la pell molt blanca, blanca com la llet, el mateix color de les dents que tenien ben arrengrades i unes celles molt ben marcades, tot perfecte.

Els vivien a Barcelona al centre de la ciutat en un apartament molt sorollós i molt estret. Cinc en un apartament, això no era soportable. Era l'estiu i ara sí era temps de moure's, però a on? La mare va anar buscant nit i dia una casa més gran, amb terreny perquè poguessin jugar els nens. Encara que fossin estudiosos necessiten jugar. Volia que hi hagués pocs veïns i fos molt silenciosa, perquè els nens es concentrassin en els deures. La mare es queixava perquè a fora feia un sol magnífic i ella perdia el temps mirant i remirant revistes i diaris. Estava passant els dies buscant la seva casa ideal, però res, no n'hi havia cap que li agradés. O era una casa gran sense jardí, o una casa sorollosa, o massa lluny de l'escola i tenia inconvenients. Impossible de trobar el seu cau perfecte, sempre hi havia alguna cosa que feia que no els interessés, tant a la mare com a la família, però sobretot a la mare.

La mare, ella, era decoradora i el pare obrer i no tenien cap problema per renovar-la si la casa era una mica antiga i mig abandonada. S'havien de mudar aquest any, sabent que els dos nens tindrien els primers exàmens importants. Els nervis començaven a vèncer la pobra dona. El seu humor havia anat canviant, i es consumia interiorment. La desesperació l'anava guanyant. No m'heu ajudat! Si m'haguéssiu ajudat hauríem trobat una casa adequada. Ara ja és massa tard, tindrem de quedar-nos aquí!?"

La seva enrabiada es va escoltar a tot el pis, a tota la casa, a tot el barri! De sobte, van picar a la porta. Se sentia malament d'haver molestat la gent. Però qui podia ser?

Quan va obrir la porta, va veure que era la veïna, la veïna a la qual cap dels veïns s'atreuen a parlar. La senyora amb moltes arrugues, els cabells grisos plata i els ulls caients del segon, segona. Va començar a parlar amb una veu greu:

- Bon dia senyora, he sentit que vostè està buscant una casa. Perdoni no era la meua intenció escoltar els veïns, però m'ha arribat la seva veu.

- Bon..bon...dia, doncs sí en realitat durant aquest estiu volem trobar una casa més gran i en un lloc més tranquil però no hem trobat res que ens interessi. Estic desesperada, com bé a pogut sentir. Quina vergonya. Perdoni pels crits... Va dir la pobra mare disculpant-se.

- Doncs, crec que jo us puc ajudar. Tinc la meua germana que viu bastant a prop d'una escola i en un barri molt tranquil. I doncs just al costat de casa seva hi ha una casa que està en venda, té un jardí gran i és una casa de dos pisos. Ja fa uns quants anys que no hi viuen propietaris. Suposo que amb un cop de pintura i alguna reparació, estaria llesta per acollir nous llogaters!

-En serio? Moltes gràcies senyora, és molt amable! No es preocupi per les obres si la comprem ja ens arreglarem al nostre gust- va afegir la mare.

- Ah! una última cosa, la meua germana que viu amb els vostres futurs veïns, el seu fill i la seva família està una mica perduda des de la mort del seu marit.

La senyora gran va donar l'adreça de la casa, i va marxar amb un somriure una mica inquietant als llavis. Desafortunadament la mare no ho va veure, com la resta de la família que tampoc no hi va prestar gaire atenció.

Al cap d'alguns dies la família Katchy va anar a visitar la casa i va ser com un capritx. La casa era perfecta per ells. Era com una petita mansió, de colors molts foscos amb heura que cobria quasi la meitat de la façana la casa. El jardí envoltava l'habitatge, només hi havia un camí de pedres que tallava aquest espai verd per accedir a les escales de l'entrada i al mateix temps al garatge. La visió de la casa podia provocar malsons en un primer moment tenint en compte l'estat de la mansió, però el jardí contrastava i donava vida a aquella casa ruïnosa i massissa, i el conjunt es veia bé.

La família Katchy s'hi va traslladar la setmana següent i es va reunir amb l'àvia boja. Aquesta senyora es deia Clara i el seu marit havia desaparegut feia 5 anys. La Clara feia bastanta por, era geperuda i parlava en veu baixa, xiuxiujava a tot moment com si invoqués el diable, però el que va fer més por a la petita de la família Katchy, la Victòria, era la seva expressió. La seva cara estava desfigurada per les arrugues, el seu somriure era una barreja de mitja rialla diabòlica i celestial, la boca desdentegada, un nas fi i allargassat com el d'una bruixa i finalment el més estrany eren els seus ulls. Tenia un únic ull, més aviat. El seu ull no expressava res, buit com si la seva ànima no formés part d'aquest món. L'altre ull era un ull de vidre que no parava de girar en totes direccions i deixava la seva òrbita. - Com pot sortir tantes vegades en tan poc temps?- s'estava preguntant la Victòria amagada darrere del seu pare que se sentia una mica incòmode de tenir de viure al costat d'aquella boja. La mare tampoc no estava gaire còmoda, no podia evitar de seguir l'ull descontrolat de la pobre dona. De sobte, apropant-se a la mare va posar-se a cridar agafant-li la mà fortament.

- Vosaltres! Vosaltres el trobareu, l'heu de trobar i tot serà millor. La casa us ha elegit, però aneu alerta si torna serà una carnisseria i en pagareu les conseqüències !

La família que ja estava al corrent de l'estat mental de la senyora gran va fer com si res i va tornar a la seva nova casa. Van obrir els cartrons i les maletes per instal·lar-se el més ràpid perquè en poc dies ja començava un altre any escola. Ja tindrien temps d'arreglar la casa. Quedaria perfecta. Primer havien de fer algunes obres i després la mare, ja tenia al cap com decoraria la seva nova llar.

Van passar uns mesos i l'ambient a la casa va ser molt fred i anguniós. No s'hi sentien a gust per algun motiu que no acabaven d'entendre. Fins i tot els treballs no avançaven, les relacions entre ells havien empitjorat. Per acabar-ho d'arreglar, el descobriment que van protagonitzar, els va deixar encara més desunits. De fet, la mare que volia ampliar una habitació, havia decidit trencar una paret, i en aquesta paret van trobar un cadàver i els seus documents d'identitat, un tal Víctor Ramírez. Després de la investigació de la policia, van descobrir que era l'antic propietari que havia desaparegut feia 30 anys i que havia estat l'últim propietari abans dels Katchy,

que encara no havien firmat l'acta de propietat. Tot es va encadenar molt de pressa. Des d'aquell dia, un dels dos bessons, el Frank actuava de manera estranya i va acusar l'àvia dels veïns d'haver matat el Víctor.

Va començar a sentir una veu xiuxiuejava -"La casa ella, vol sang nova, i tu seràs l'escollit!". Al principi no entenia el significat de la frase, i va decidir parlar amb el seu germà i la seva germana. Van descobrir que la casa havia aspirat el Víctor, van trobar en un bagul el dietari del pobre Victor que havia fet uns descobriments macabres. Els nens van tractar d'explicar les seves hipòtesis als pares, però els pares van trobar tot això molt absurd i estúpid. Des d'aquesta discussió, les veus que escoltava el Franck s'havien tornat més insistents i encara repetien aquesta mateixa frase. A continuació, va ser el torn de la Victòria a patir el càstig de la casa. Un dia mentre es pentinava davant el seu mirall, aquest reflectí la seva mort. Es va veure penjada, amb cables elèctrics a l'escala, lligats al coll. Estava tan traumatitzada que va perdre la paraula. Un dia tornant de l'escola els bessons van poder llegir a la porta d'entrada - "LA CASA VOL SANG NOVA" i en pocs minuts un cos va caure sobre la barana de l'escala. Era la Victòria penjada amb cables elèctrics com s'havia vist reflectida al seu mirall. Mentre que els pares van quedar de pedra davant aquesta sòrdida imatge, i no van saber reaccionar, darrere d'ells, va aparèixer una espècie de fantasma. S'havia format del no res i els va estrangular sense més. La figura fantasmal els va sacrificar sense pietat. El Fred, sense perdre temps, va anar corrents per les escales fins a l'habitació del seu germà. En arribar-hi va veure al seu germà estirat al terra amb un ganivet clavat al cor. La mà del seu germà va caure sigilosament en una bassa de sang a terra. El Fred va plorar i plorar i va fer mitja volta per fugir i evitar que ell fos el següent. Va arribar al rebedor de la casa. El seu cos tremolava i els seus ulls plens de llàgrimes li oferien una visió borrosa de la realitat que l'envoltava. És llavors que va veure l'esperit, una mena de fum espès que només va necessitar uns segons per treure-li la vida a ell també.

Mentre queia al terra va poder distingir les dos germanes, l'àvia que els va dir de venir a aquesta casa i la boja, l'àvia dels veïns. Les dos senyores grans el van mirar amb un somriure aterrador.

El noi estava perdent tota la seva sang i no podia fer res només mirar les dos boges. Va provar de dir algunes paraules:

- Si us plau... ajuda...., deixeu-me dir adéu a la meua família, si us plau...

Continuaven rient tan fort que no s'escoltava la seva veu minsa, el seu últim alè.

La boja li va dir a la seva germana:

- L'heu trobat però ja era massa tard, ha fet una carnisseria, i continuarà.

I dirigint-se a una ombra que s'esvaïa per sota la porta de l'habitació va exclamar-se:

- Oh! Víctor, el meu estimat, per què odies tant els humans?!"

I van desaparèixer en un estat de fum volatilitzant-se.